

# Bir adam, binlerce heyecan

HASAN BÜLENT KAHRAMAN

**Ş**u sıralar 'her yer karalık' Türkiye'de ama 'pür nur o mevki' denecek yerler ve hatta kişiler de var. Birisini anlatmam gerek!

Salı günü Marmara Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi, Heykel Bölümü'ne bir

konuşma yapmak için çağırılmıştım, bölüm başkanı Nilüfer Ergin tarafından. Oraya ilk kez birkaç yıl önce çok değerli dostum ressam, Prof. Dr. Hüsamettin Koçan fakültenin dekanlığına atandığında gitmiştim. Ondan da önce, Koçan, dekanlığının düşünüldüğünü fakat kendisinin uzak durmak istediğini söylediğinde, yapıcı, yaratıcı, işten kaçmayan, yılmayan kişiliğini yakından bildiğimden, görevi kabul etmesi için şiddetle ısrar etmiştim. Biliyordum ki, kendisini tanıdığım günden beri elini neye atarsa onu 'adam eden', olmadık işleri yapan, müthiş bir ufuk genişliğine sahip, yeniliğe yatkın, makul olan her şeyi kabule hazır bu insan neredeyse 'Allah'ın unuttuğu' diyeceğim, içinde yüzlerce öğrencinin okuduğu o fakülteyi yoluna koyacak, onu çağdaşlaştıracaktır.

Aynen öyle oldu. Zaman geçirmeden, bütün kişisel ve

sanatsal ilişkilerini kullanarak okulu dışındaki dünyaya açtı. Devletin vermediği paraları insanları sorumluluğa çağırarak ve işe koşarak buldu. Bir yandan, bir mezbelelik olan fakülte külliyesini uygar bir alana dönüştürdü, binaların içlerini ele alıp, onları şimdi gördüğümde şaşırdığım, pırıl pırıl, son derece çağdaş, işlevsel mekânlar haline getirdi. Eğitsel alanda önemli hamleler yaptı. Önce farklı bölümler için danışma kurulları kurdu. Her türlü sorunu orada bu işlere bulaşmış insanlarla birlikte ele aldı, çözümler aradı ve üretti. Ardından, kimsenin gidip gelmediği o okula, anlatacak dersi, söyleyecek sözü olan herkesi bir yolunu bulup çağırırdı, onlara dersler verdirdi, stüdyo çalışmaları yaptırdı. Şu sıralar müfredatı elden geçiriyor; kredili sisteme geçiyor, seçmeli dersler koyuyor. Bu dersleri Türkiye'de o konulara en çok hâkim insanlara verdirtmenin yollarını bulup, bağlantılarını kuruyor. O arada dünyanın her yerinden güzel sanatlar okuyan öğrencilerin katıldığı, yüzlerce kişilik akıl almaz bir organizasyon olan Öğrenci Trienali'ni gerçekleştirdi. Bütün bunları olmayan paraları bularak gerçekleştirdi.

Yıllar önce başına geçtiği Plastik Sanatlar Derneği'ni de harıl harıl çalışan, o alanda düşünce ve eylem üreten bir kuruma dönüştürmüştü. Sayısız konferans, atölye

çalışması, kitap yayınının yanı sıra öğrencilerin katılımıyla gerçekleşen çok büyük sergiler düzenledi. Bu kurumun bir sivil örgüt olarak toplumda var olmasına, toplumsal bir duyarlılıkla hareket etmesine çalıştı. 1990'lı yıllarda Kültür Bakanlığı'nın belki de en önemli girişimi olan fakat ne yazık ki atıl kalan Ulusal Kültür Sanat Konseyi'nin oluşumu için gayret gösterdi; o sürecin tamamlanmasına büyük katkılarda bulundu.

Bütün bunların ötesinde bir yanı vardı. Koçan, insana güveniyor, ama onun geçici olduğunu biliyor, kurumun kalıcı ve sürekli, kendisini sürdürür bir nitelik kazanmasına çalışıyordu. Farklı insanları yan yana getirmekten, onların birikimlerinden yararlanmaktan, kısacası takım oyunu oynamaktan kaçınmıyordu. Bütün bunların altında yatan belki de gerçekten demokrat, katılımcı, paylaşımcı birisi olmasıydı. Şimdi, doğduğu köye imeceyle bir müze - işlik yaptırmanın yolunu arıyor.

Bu adamın yüzünden gülümsemenin eksik olduğu bir an hatırlamıyorum. Şimdi bunca işin bozduğu sağlığına rağmen gülümsüyor. Eskiden olsaydı yaptığı işlerin anımsadığı başarılarına gülümsüyor derdim; oysa artık biliyorum ki, yapacağı işlerin hayalleri, bizim gibi işten kaçanların da elinden kurtulamayacağını bilmesidir onu gülümseten!